

az összes kartársak nevében is mély tisztelettel

Bede Ilona,
városi napidíjas.

Hogy a közgyűlés meghallgatja a napidíjasok panaszkodását, az nagyon valószínű. Huszonöt százalékot ugyan aligha fog adni, de tizig bizonyosan elmegy, mert erre már van precedens is, a novemberi közgyűlésből, amikor a városi szolgáltnak szavaztak meg tiz százalékos drágasági pótlékot.

A Szegedi Tornaegyesület háziünnepé.

— Sorok Banga Samuról. —

(Saját tudósítónktól.) Bármilyen egyesületben, de leginkább sportegyesületben csak akkor van igazán élet, ha akad a tagok közt olyan ember, aki az egyesület hívatását és célját nemcsak átérzi, hanem teljes erejével és tudásával igyekszik annak eleget tenni. Ha aztán az ilyen tag ezenkívül fontos szerepkört is tölt be, akkor annak az egyesületnek, amelynek érdekében küzd, fárad, a fejlődése biztosítva van. Ahol pedig sok ilyen tag van, ott az eredmény még biztosabb.

Csak nézzük a szegedi sportegyesületeket. A SZAK például néhány év alatt olyan óriási fejlődött, hogy bizony azt senki se merie álmodni. Mindezt annak a szép számú fiatal gárdának köszönhetjük, amely nem rest naponta órákat szentelni az egyesület ügyeinek az elintézésére. Pedig nem jár érte egyéb jutalom, mint a nemes munkának viruló gyümölcse. Szerencse, hogy amint van a SZAK-nak Holtzer Tivadarja, Kardos Mihályja, Grosz Marcellje, úgy van a többi sportegyesületeknek is kiváló embere.

A Szegedi Tornaegyesület nemcsak kiváló elnökével, hanem elsőrangú művezetőjével is dicsekedhetik. Hogy éppen a Tornaegyesületben milyen fontos az, hogy a művezetője legyen kiváló, azt csak azok tudják elképzelni, akik ismerik az ilyen egyesületek belső életét. A tornászok egy órán sem nélkülözhetik, mert nélküli nincs rend, nincs fegyelem. De nincs élet sem, mert a Tornaegyesületben csak a tömeg együttes munkája önt a tagokba lelkesedést. S ha a munka kedvre hangolb, akkor nyomában fölcsap a vig kedély és mindenki könnyedén, gondfeledten hagyja el az egyesületet. A legnehezebb: — anyagot szolgáltatni s azt gondnal betanítani. Mert nem lehet óráról-órára csak egyfélélt gyakorolni. Az ilyesmi unalmas. Szükséges, hogy mindig új és tetszetős, de meg egészséges is legyen a gyakorlat.

1911. tavaszán nagy bajba jutott a Tornaegyesület. Művezető nélkül volt. Az egyesületi életet az ügyesebb tornászok tartották fenn nagy nehezen. Sürgősen kellett művezetőt keresni, de minden fáradság hiába való volt. Egyik tornásznak aztán merész ötlete támadt és átment Hódmezővásárhelyre. Meglátogatta az ottani református főgimnázium tornatanárát, Banga Samut. Elpanaszolta, hogy milyen nagy baj van Szegeden.

Szétzúllik az a kiváló csapat Samukám, — kesergett a tornász, — amelyik a télen nálatok is bemutatkozott.

Bangának az arca lánggra lobbant erre a

hirre attól a titokzatos tüztől, mely a szívében lappangott sokáig.

— Mit szólnál hozzá Pista, ha elfogadnám a művezetői állást a Tornaegyesületben?

— És hogyan!? Innen Vásárhelyről járnál át Szegedre minden tornaórára?

— Hát, amíg Szegeden nem lehetne állást szerezni, addig bizony úgy tennék.

Mikor az illető tornász e párbeszédet a Tornaegyesületben elmondta, mindenki örült az új művezető-jelöltnek. Ismerték már tudását. Ugyanis látták, hogy mit tudott művelni a vásárhelyi diákokkal. A Tornaegyesület öszre meg is választotta művezetőnek néhány száz korona dotáció mellett. Banga Samu azóta minden héten háromszor utazik Szegedre, hogy eleget tegyen művezetői kötelességének úgy a női, mint a férficsapatnál. Tehát hetenkint 180 kilométer utat tesz meg és a családjától az illető napokon délután három órától este féltizig — olykor tovább is — távol van. Ki merné azt hinni, hogy ezt az óriási fáradságot azért a néhány száz korona tiszteletdíjért szenvedje el. Senki. Hiszen még költségei is vannak a fáradságon kívül.

Csupán csak egy ok hozta Szegedre: — a munka. Hogy dolgozhasson, emberi anyagra volt szüksége. Azt Vásárhelyen se-hogy sem találta meg, pedig mindenféle kísérletet megtett; itt Szegeden készen volt a legjavából, csak ember kellett hozzá. És ő örömmel kereste és keresi föl, mert *lelkének nincs egyéb vágya, mint folytonosan dolgozni, de nem hiába*. De mit ér a vágy, ha nincs hozzá tehetség. Banga szerencsés ember, mert ezzel is rendelkezik. Ugyszólván megfoghatatlan, hogyan képezi önmagát. Honnan szerzi azokat az ismereteket, a melyek tömegéből páratlan energiájával oly ideális szép gyakorlatokat alkot, hogy az ember igazán elragadtatással gyönyörködik bennük. Amit kigondol, legyen bármilyen nehéz, arra úgy a nőket, mint a férfiakat rövid idő alatt betanítja. A tanítási módszere a legkedvesebb. Katonás, szigorú, fegyelmet követelő. Férfi, nő előtte mindegy, ha tanít. Néha nagyon is kimerül a rengeteg munkától és ilyenkor tulkemény. A tagok elnézik gyöngédtelenségét, mert tudják, hogy nem rosszakaratból történik.

Csodálatos, hogy mennyire lelkesednek érte, különösen a nők. Pedig egy cseppet sem kiméletes velük szemben. Sőt kezdetben haragudtak is rá, mert nem volt finom. Elfeledték, hogy a sportolás célja nem az elpuhulás, hanem testben-lelekben való megerősödés.

Aki tegnap este ott volt a Tornaegyesület háziünnepén, láthatta, hogy mire képes ez az ember. A férfiakat a szabadgyakorlatokra két hét alatt tanította be. A nők közt sok volt a kezdő és mégis megtanulták egy hónap alatt a legnehezebb gyakorlatokat, zenére. Minden erejét a csapatmunkára fordítja. Neki nem fontos nagyon a szertornázás. És igaza is van. Azt kell keresnie a gyakorlatokban, ami a legegészségesebb hatású.

Az ünnep után a tanítványai gyönyörű tisztelettárgygyal kedveskedtek karácsonyi ajándék gyanánt. Ugy gondoltuk, hogy aki a szegedi sport fejlődéséért ilyen kiváló munkát végez, érdemés arra, hogy munkásságáról mi is külön cikk keretében emlékezzünk meg róla és kívánjunk neki kiapadhatatlan lelki és testi erőt a további nemes munkához.

A Szegedi Tornaegyesületnek ma már igazán kitűnő gárdája van. Ez a nagymultu, becsületesen dolgozó sportegyesület ma a legjobb utakon halad és a vezetősége Lövész Antal elnökkel az élén, — óriási agilitással és ligyszeretettel dolgozik a siker érdekében.

Közljük itt azoknak a hölgyeknek és uraknak névsorát, akik aktív részt vettek a mai háziversenyben. Mindenekelőtt megemlítjük Hegedüs Bébit, aki a zongoránál ült és játszott gyakorlat közben. A női csapat tagjai voltak: Vadász Mancsi, Hoffer Rózsi, Takács Lili, Nagy Erzsike, Pankovits Böske, Masszy Jánosné, Singer Böske, Pudler Margitka, Rosensohn Ella, Szegő Gizike, Wolf Zseni, Kartmann Gizi és Brünner Aranka.

A férficsapat tagjai: Ökrös János, Ökrös Gyula, Agócsy Gyula, Lipp Zoltán, Sándor Lajos, Sebők Ferenc, Barczany Imre, Szikora Zoltán, Hoffer Ernő, Rostos Nándor, Putits András, Ramadanszky György és Beck Ernő.

A Vörös-Kereszt a háboru szolgálatában.

— Elmondta Pfann József dr. honvéd törzsorvos, a Magyar Vörös Kereszt egészségügyi missziójának volt parancsnoka. —

(I) Igen tisztelt Hölgyeim és Uraim! A mily kész örömmel vettem a magyar Vörös Kereszt szegedi választmányának mai előadásom megtartására vonatkozó kiténtető meghívását, épp oly aggodással nézek a mai est elé.

Léphet-e az ember elfoglaltság nélkül régen látott szülővárosának falai közé, ahova annyi gyermekkorra kedves és szomorú emléke fűződik.

Félnem kell továbbá attól is, hogy igen tisztelt hallgatóim tetszését nem tudom megnyerni, mert tárgyam, ha tanulságos is, egy csöppet sem mulatságos, sőt nagyon is szomorú.

Tartottam ugyan már néhány előadást tiszteknek, orvosoknak, tudományos és kevésbé tudományos társaságoknak és sikerült is érdeklődésüket felkeltenem, de ily szép és nagy hölgytársaság előtt, mint amilyent most látok magam előtt, még sohasem volt alkalmam beszélni.

Hölgyek nyelvén szólni, hölgyek szívét megnyerni az enyémből távol álló, külön mesterség, melyhez, sajnos, nem értek, de mert Önök kívánták így, most az egyszer még is megpróbálom. Ha nem sikerülne, kérem érte előre is szíves elnézésüket.

Szeretném a következőkben lelki szemeim elé varázsolni ama 3 hónap munkájának képét, melyet a múlt télen az emberszeretet zászlója alatt, a magyar vörös kereszt szolgálatában idegenben, bolgár sebesültek között töltöttünk.

Sajnos, az idő, mely rendelkezésünkre áll, sokkal rövidebb s az Önök türelme is véges, semhogy azt a színes képet kellőképp megvilágíthatnám. Sok színe pedig e képnek annyiban sötét és komor, hogy azokat szándékosan kell kerülnöm. Tudom, hogy az Önök lelke erős is tud lenni, ha a szükség úgy kívánja, de azért borzalmak kizárásával feleslegesen próbára tenni nem akarom. Elégedjenek meg hát a kép egyszerű, szürke, te-

Köttges Wally

operaénekesnő, a berlini udvari opera tagja

hangversenye Wilhelmus Henry

zongoraművész közreműködésével

1914. évi január hó 12-én, este fél 9 órakor, a „Tisza“-szálloda nagytermében.

Jegyek válthatók VARNAY L. hangversenyirodájában Szegeden, Kárász-utca 9. Telefonszám: 81.